

ÚDOLÍ
TICHÁ

AL
press

edice
KIOKAN

NORA
ROBERTS

NORA
ROBERTS

ÚDOLÍ
TICHA

edice

Copyright © 2006 by Nora Roberts
Translation © Soňa Tobiášová, 2017
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu VALLEY OF SILENCE
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2017
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-514-9 (pdf)

MÉMU VLASTNÍMU KRUHU, RODINĚ A PŘÁTELŮM.

Dobré a zlé, jak víme,
roste na tomto světě společně,
téměř nerozlučně.

JOHN MILTON

Nepředpokládej,
že jsem ten, kdo jsem byl.

SHAKESPEARE

PROLOG

V ohni se míhaly obrazy draků, démonů a válečníků. Děti je dokázaly zahlédnout, stejně jako on. Starý muž věděl, že ti nejmladší a nejstarší často vidí věci, které ostatní vidět nechtěli nebo nemohli.

Stařec už dětem stihl mnohé odvyprávět. Pověděl jim o kouzelníkovi, kterého povolala bohyně Morrigan. Hoyt McCionaoith dostal za úkol cestovat mezi světy a postavit armádu, jež by bojovala s královnou vampýrů. Hlavní bitva se pak měla odehrát o svátku Samhain, v údolí Ticha v bájné zemi Geall.

Řekl jim i o Hoytovu bratrovi, jehož před tisícem let podlá Lilith přeměnila v démona. Až po tak dlouhé době se Hoytovi podařilo s bratrem spojit, aby pak spolu s čarodějkou Glennou utvořili první články Kruhu šesti. Brzy k ní přibyli dva mladí lidé z Geallu, přicestovali branou mezi světy: Larkin, co mění podobu, a učená dcera královských rodičů Moira. Naposled se ke kruhu věrných připojila lovkyně upírů z Mac Cionaoithova rodu, Blair.

Stařec vyprávěl historiky o soubojích a odvaze, o smrti a přátelství, a taky o lásce. Cit, který vzplanul mezi Hoytem a čarodějkou a pak mezi Blair a Larkinem, upevnil sílu kruhu jako to pravé kouzlo.

Ale ještě bylo co vyprávět. O vítězstvích a ztrátách, strachu a odvaze, lásce a obětech – o všem, co přichází se světlem či tmou.

Zatímco děti čekaly, starý muž uvažoval, jak nejlépe začít.

„Bylo jich tedy šest,“ promluvil a zadíval se do hořícího ohně v krbu. Dětské šuškáni utichlo. „A každý se musel rozhodovat, protože když na vás závisí celé světy, musíte si často vybrat, co pomůže a co je zničí – a s každou takovou volbou přichází spousta dalších.“

„Byli moc stateční,“ ozvalo se jedno z dětí, „rozhodli se bojovat!“

Stařec se pousmál. „A taky že bojovali. Ale i tak, každý den a noc v tom čase, co jim byl určen, se museli rozhodovat nanovo. Jeden z nich, jak se pamatujete, už nebyl člověkem, ale vampýrem. A každý den i noc si uvědomoval, že je pouhým stínem ve světě, který se rozhodl chránit. A tak vampýr alespoň snil...“

1

Snil. Zdálo se mu, že je stále člověkem. Mladým, možná bláhovým, rozhodně přitažlivým. A pak se objevila ta žena neobvyklé krásy.

Byla oblečená do elegantních rudých šatů, které se do venkovské hospody nehodily; splývaly po ní jako silné víno a zdůrazňovaly její dokonalou, bílou pleť. Zpod čepečku jí uniklo několik zlatých loken. Podle chování i šperků na krku a rukou se dalo soudit, že jde o majetnou a vznešenou ženu.

Cian si pomyslel, že v přítmí hospody září jako plamen.

Nechala si na večeři prostřít v soukromé místnosti a jakmile vešla, všechen hovor utichl. Ale její nebesky modré oči začaly sledovat jeho. Jen jeho.

Když pak jeden z číšníků přišel se vzkazem, že by si s ním přála povečeřet, neváhal ani na okamžik.

Proč taky?

Muži u stolu si ho ihned začali dobírat, ale on se jen usmál a nechal je tam.

Dáma postávala v září ohně a svíček a už oběma nalévala víno do pohárů.

„Jsem moc ráda, že jste přišel,“ pronesla, „nerada večeřím sama.“ Pak k němu přistoupila, jako by se vznášela, a podávala mu pohár. „Říkají mi Lilith.“

V jejím hlase bylo cosi exotického, připomínal horký písek a divoce kvetoucí popínavky. A tak se Cian od počátku nechal unést a svádět.

Podělili se o prosté jídlo, ale on o ně příliš nestál. Spíš hlatal každé její slovo, když vyprávěla o zemích, o nichž zatím jen četl. Procházela se prý pod pyramidami za svitu měsíce, projela se po římských pahorcích, viděla starobylé chrámy v Řecku.

Sám se z Irska nikdy nedostal a obrazy, které svými slovy vytvářela, byly téměř stejně vábivé jako ona.

Napadlo ho, že je příliš mladá, aby toho tolik stihla, ale když to vyslovil, jen se pousmála.

„K čemu jsou světy,“ řekla, „když je nemůžeš využít? Já si užívám všeho dosyta, vína, jídla, cestování. To ty jsi ještě mládě, že se spokojíš s málem. Nikdy jsi netoužil poznat nové věci?“

„Myslel jsem, že až to půjde, zkusím třeba rok cestovat.“

„Jen rok?“ Zasmála se a luskla prsty. „Co je to rok? Nic, jen okamžik.“ Když se k němu naklonila, její oči připomínaly bezedné moře. „Co kdybys měl celou věčnost? Co bys dělal?“

Na odpověď nečekala, zvedla se a cestou k oknu za sebou nechala svůdnou vůni. „Ach, taková krásná noc. Hladí na kůži jako hedvábí.“ Obrátila se k němu a její oči se vyzývavě zaleskly. „Já jsem noční bytost a mám dojem, že ty taky. Takoví jako my se nejlíp projevují v noci.“

Cian vstal, a když teď k němu Lilith přicházela, ovanula ho její vůně mnohem silněji a víno mu začalo stoupat do hlavy. A spolu s vínem i něco omamného, co zatemňovalo jeho mysl jako droga.

Lilith k němu přistoupila, zaklonila hlavu a políbila ho. „A proč bychom tedy my dva měli trávit noční hodiny o samotě, že?“

Sen pokračoval v jejím kočáře, kde už jako v oparu viděl její rudé rty a plná bílá ňadra, kterých si směl nabírat plné hrsti. Smyslně se smála, když zápasil s její sukni, a pak vyzývavě roztáhla stehna.

„Silné ruce,“ prohodila, „hezká tvář. To je přesně to, co potřebuju. Posloužíš mi?“ Opět ho se smíchem kousla do ucha. „Co říkáš, hezký Ciane se silnýma rukama?“

„Aye, jistěže.“ Už nedokázal myslet na nic, než jak se do ní zaboří, a když to prudce udělal a rozhoupal kočár, zvrátila hlavu a oddala se mu.

„Ano, ano! Tvrď, jen do toho. Ještě víc! Dostanu tě tam, kdes ještě nikdy nebyl, poznáš, cos ještě nepoznal.“

Cian se prudce pohyboval, dech se mu krátil, a když se blížil k vrcholu, žena opět zvedla hlavu.

Teď neměla modré, ale pekelně rudé oči. Cian se v hrůze pokusil odtáhnout, jenže marně, její ruce náhle obdařené nesmírnou silou ho držely na místě jako řetězy. Nohama se mu zahákla kolem pasu, a zatímco s ní marně zápasil, zaleskly se ve tmě její ostré zuby.

„Kdo jsi?!“ vykřikl. Nedokázal se ani modlit, jak silně ho ovládl strach. „Co jsi?“

Ona začala pohybovat boky a hnala ho neúprosně k vyvrcholení. Pak ho popadla za vlasy a zvrátila mu hlavu dozadu, aby odhalila krk. „Jsem velkolepá,“ řekla ještě, „a ty budeš taky.“

Vzápětí mu prohryzla hrdlo a Cian mezi šílenou bolestí a strachem vnímal už jen svůj křik. Palčivá bolest mu pronikala do krve a zasahovala do kostí. Do ní se však mísila strašidelná, nevyslovitelná slast.

Potom vyvrcholil, jako by se točil ve víru, zrazený vlastním tělem, a zároveň propadal smrti. Ještě se chvíli bránil, natahoval se ke světlu, jenomže bolest a slast ho stahovaly do propasti.

„Jen ty a já, hezký hochu, jen ty a já.“ Lilith se posadila a teď už si ho položila do klína jako dítě. Nehtem se škrábla do ňadra, až z ranky začala téct krev, která jí děsivě kapala i ze rtů. „Teď se napij. Napij se mě a budeš žít věčně.“

Ne. Nedokázal to slůvko vyslovit, ačkoliv v mysli ječel. Cítil přitom, jak z něj uniká život, ale když si jeho hlavu přitáhla k nadru, z posledních sil se bránil.

A pak to ucítil. Její sytou, omamnou chuť a všečen ten věčný život. Přisál se jako děčko a s její krví se napil vlastní smrti.

Vampýr se probudil do tmy a absolutního ticha. Už od přeměny bylo jeho zvykem vstávat se západem slunce tišeji než vánek.

Přestože už tenhle sen dobře znal, znovu ho vyděsilo, když se viděl padat z útesu jako tehdy. Díval se na svou vystrašenou tvář, kterou v bdělém stavu nemohl vidět stovky let.

Svým osudem už se příliš netrápil. Přijímal ho, se vším, co poskytoval, a využíval ho, jak mohl. Měl k dispozici stovky let a celou dobu shromažďoval majetek, zážitky se ženami, luxus, svobodu. Co víc si muž mohl přát?

Že neměl tlukoucí srdce, byla v jeho situaci jen menší oběť. Živé srdce přece jen nakonec stárlo, sláblo, až se zastavilo docela.

Kolik lidí už viděl odcházet a umírat za devět set let své existence? To by nespočítal. A třebaže nemohl vidět svou tvář v zrcadle, věděl, že je téměř stejná jako tu noc, co ho Lilith proměnila. Tělo měl stále silné, kůže pevnou a bez vrásek, zrak jako rys. Dobře věděl, že jeho vlasy nikdy nezešediví a kůže nepovisne.

Snad jen občas, ve tmě a v soukromí, použil prsty, aby si prohlédl svou tvář. Výrazné lícni kosti, mírný zářez na bradě, hluboko posazené oči, o nichž věděl, že jsou modré, ostrý nos a hezky tvarované rty. Všechno jako dřív, stále stejné. I tak si to někdy dotykem rád připomněl.

Vstal potmě. Protáhl si svalnaté, štíhlé tělo a odhodil černé vlasy z tváře. Narodil se jako Cian MacCionaoith a od té doby přijal i různá jiná jména, ale teď se opět vrátil k původnímu, vlastně i díky bratrovi, protože Hoyt by mu nikdy ji-

nak neřekl. A protože válka, do níž se rozhodl zapojit, mohla jeho existenci ukončit, považoval za správné vrátit se k rodnému jménu.

Samozřejmě že by raději přežil. Podle jeho názoru považovali smrtelné nebezpečí za dobrodružství jen blázni nebo velmi mladí lidé. Ale pokud byl jeho osud skončit v tuto dobu na tomto místě, půjde alespoň s jistou grácií. A pokud v kterémkoli ze světů existovala nějaká spravedlnost, vezme Lilith do pekla s sebou.

Nechal zhasnuto, protože měl zrak stejně ostrý jako ostatní smysly, a přešel ke skříňce, kde skladoval sáčky s krví, dovezené z Irska. Bohové se totiž jaksí uvolili nechat vampýra a krev projít portálem v kamenném kruhu do jiného světa.

Šlo ovšem o prasečí krev. Cian se už staletí lidskou nežil. Osobní volba, pousmál se, když otevřel sáček a nalil krev do poháru. A taky otázka vůle a dobrých mravů. S lidmi musel žít, obchodovat a občas s nimi i spal, a tak se zdálo nezdvořilé je přitom i rdousit.

Životní styl, jaký si vybral, ho navíc udržel mimo jakékoli podezření, než kdyby musel každou noc odpravit nějakou lidskou dušičku. Honba za živým masem byla sice vzrušující a s chutí čerstvé krve se nedalo nic srovnat, ale jinak to byla z podstaty věci dost špinavá záležitost.

Zvykl se tedy na mnohem méně výraznou chuť prasečí krve a na pohodlí, že ji měl kdykoli po ruce, pokud dostal hlad, a nemusel se za ní honit po nocích.

Teď ji pil asi jako lidé ranní kávu, ze zvyku i pro rychlé povzbuzení. Se svíčkami nebo zatápěním v krbu se při mytí neobtěžoval.

Z ubytování v Geallu nebyl právě nadšený. Přestože šlo o královský hrad, cítil se v tom středověkém prostředí stejně nsvůj jako Glenna nebo Blair.

Tuhle dobu už si jednou prožil a docela to stačilo. Teď dával přednost pohodlí moderní doby, bytům s koupelnami, elektřinou a čínské kuchyni s donáškou domů.

Když se oblékl, vyrazil do stájí, kde měl svého koně.

Bylo tam stále rušno. Sluhové a strážní pracující na geallském zámku mu raději šli z cesty a odvraceli oči. Někteří se dokonce tajně pokřižovali. Ale to Cianovi nevadilo.

Všichni už věděli, kdo je, protože jim učená gladiátorka Moira v ringu ukázala, co noční netvor jako on dokáže a jak musí být zabit.

Byla to dobrá strategie, když ho Moira požádala, aby spolu s Larkinem a Blair odchytil ty dva vampýry, co zabili její matku – královnu Geallu. Moira věděla, jak je důležité dostat je živé, a předvést lidem, co je to za netvory. Pak jednoho z nich v souboji zlikvidovala a prokázala schopnosti bojovnice a vůdkyně.

Za několik týdnů měla vést svoji zem do války s upíry. A vzhledem k tomu, že Geall žil v míru celá staletí, bude nesmírně obtížné udělat ze všech farmářů, obchodníků, dvorních dam a nejistých rádců vojáky.

Cian si nebyl jistý, zda Moira takový úkol zvládne, i když byla velmi statečná. A neuvěřitelně inteligentní, uvažoval cestou přes nádvoří ke stáji. Za poslední dva měsíce se taky nesmírně zlepšila v bojových uměních. Mimoto ji od malička také učili jak být správným vládcem a diplomatem a měla otevřenou mysl.

Během míru by své malebné zemi jistě uměla dobře vládnout. Jenže za války se panovník stával i hlavním velitelem.

Kdyby v tom měl nějaké slovo Cian, nechal by takový úkol raději na jejím strýci Riddockovi. Ale tak nebyly karty rozdány.

Uslyšel ji dřív, než ji uviděl, a ještě předtím vycítil. Málem se otočil a odešel, protože ho naštvalo, že právě narazil na ženu, na niž myslel.

Bohužel na ni myslel až příliš často.

Vyhýbat se jí nemohl, na to byli v tomhle boji příliš spojení. Vyklouznout v téhle chvíli by sice dokázal, ale pova-

žoval by se za zbabělce. Hrdost mu jako vždy zabránila jít snazší cestou.

Koně mu ustájili až v zadním stání, co nejdál od ostatních. Cian pochopil, že se štolbové a podkoní zdráhají ošetřovat démonova koně, a věděl, že se o bujného Vlada stará hlavně Hoyt a Larkin.

Teď se zdálo, že koně rozmazluje také Moira. Přinesla mrkev a jednu si položila na rameno a snažila se na ni Vlada nalákat.

„Já vím, že ji chceš,“ šeptala, „je sladoučká. Musíš si ji prostě jen vzít.“

To samé si Cian pomyslel i o téhle ženě.

Měla na sobě jemně modré šaty s krajkou na živůtku, takže bylo jasné, že trénink pro ten den už skončila. Přesto se na princeznu oblékala skromně. Na krku nosila stříbrný křížek, jeden z devíti, co stvořili kouzlem Hoyt s Glennou. Měla rozpuštěné vlasy, které v lesklých hnědých vlnách sahaly až k pasu, a na hlavě úzkou korunku, odznak svého úřadu.

Nebyla krásná, což si opět připomenul, a uvědomil si, že si to připomíná nějak příliš často. Spíš hezoučká. Drobná, štíhlá, s tváří jemných rysů. Ale ty oči. Zabíraly velkou část jejího obličeje a měly šedou barvu holubích pírek, když tiše pozorovala svět, nebo pekelného dýmu, pokud se rozčílila.

Cian si za dlouhá staletí užil krasavic dosyta, jako by to udělal každý chlap s trochou vkusu a zkušenosti. I když Moira nebyla krásná, přesto ji nedokázal, ať se snažil sebevíc, vytěsnit z mysli.

Věděl, že by ji mohl mít, kdyby ji začal svádět. Byla velmi mladá, nevinná, zvědavá, a proto snadno ovlivnitelná. A tak by udělal líp, kdyby si pro zábavu, společnost a uvolnění našel raději za některou z jejích dvorních dam.

Nevinných dívek si totiž taky kdysi užil dost, stejně jako lidské krve.

Jeho kůň měl očividně slabší vůli. Trvalo jen chvíli, než sklonil hlavu a poslušně si mrkev z Moirina ramene vzal.

Moira se zasmála a pohládila ho po hlavě. „Tak vidíš, ani to nebolelo, co? Už jsme kamarádi. A já vím, že jsi tu někdy osamělý. Kdo taky není?“

Vzala do ruky další mrkev, ale to už Cian vystoupil ze stínu. „Takhle z něj uděláš štěně. Co to pak bude za válečného koně, až přijde Samhain?“

Moira ihned ztuhla a napřímila se. Když se k němu ale otočila, měla opět vážný výraz. „Snad ti to doopravdy nevadí, že ne? Malá pochoutka mu občas udělá dobře.“

„Komu ne?“ zašeptal Cian.

Jen mírný ruměnc v její tváři prozradil, že ho zaslechla. „Dnešní trénink probíhal velmi dobře. Už sem přicházejí lidé z celého Geallu. Dobrovolníků ochotných bojovat je už tolik, že jsme se rozhodli zřídit druhý výcvikový tábor na pozemku mého strýce. Bude ho řídit Tynan a Niall.“

„A co ubytování?“

„Aye, s tím je trochu potíže. Vezmeme jich sem, kolik se vejde, a do strýcova domu taky. U nich je i hostinec a okolní farmy už vzaly pod střechu své přátele a známé. O všechny se nějak postaráme.“

Pohrávala si s křížkem na krku, ne pro ochranu, že by se Ciana bála, spíš z nervozity. „Bude je potřeba taky všechny nakrmit, protože většinou nechali doma nesklizenou úrodu a dobytek, ale to zvládneme. Ty jsi už jedl?“

Ihned se zarděla víc, když si uvědomila, co právě řekla. „Myslela jsem tím, že v salonu za chvíli prostřou k večeři, kdybys...“

„Vím, jak jsi to myslela,“ přerušil ji. „A ne. Chtěl jsem se postarat o koně, ale ten už je myslím nakrmený.“ Vlad jako na povel hodil hlavu a šfouchl Moiru do ramene. „A rozmazlený,“ dodal Cian.

Svraštila obočí jako vždy, když se zlobila nebo přemýšlela. „Vždyť je to jen trocha mrkve. Ta je pro ně dobrá.“

„Ale když mluvíme o jídle, příští týden budu potřebovat novou krev. Až budete zabíjet další prase, bylo by dobré na to myslet.“

„Jistě.“

„Ty jsi ale zocelená.“

Moira se mírně naježila. „Ty si z prasete bereš, co potřebuješ, já zas nepohrdnu kouskem slaniny, nebo ne?“ Strčila mu do ruky poslední mrkev a chtěla odejít.

Pak se zarazila. „Nevím, proč mě vždycky tak snadno rozčílíš, a jestli to děláš schválně. Ne,“ zvedla ruku, „nechci slyšet odpověď. Ale ráda bych s tebou mluvila ještě o něčem jiném, jestli máš pár minut.“

Ne, vyhýbat se jí není možné, připomněl si Cian znovu. „Chvilku bych měl.“

Moira se rozhlédla po stáji. Nejen koně tu měli uši. „Nešel by ses raději projít? Tohle je soukromé.“

Pokrčil rameny, dal koni poslední mrkev a vyšel s Moirou ze stáji. „Nějaké státní tajemství, Vaše Veličenstvo?“

„Proč si ze mě musíš pořád utahovat?“

„To jsem vůbec nechtěl. Jsi dnes večer nějak podrážděná, ne?“

„Možná.“ Odhodila dozadu pramen vlasů, který jí přepadl přes rameno. „Asi to dělají starosti. Bitva se rychle blíží, proviant a prádlo pro nové vojáky a spousta dalšího zařizování...“

„Předej část úkolů jiným.“

„To dělám. Ale i to zabere dost času, hlavně najít ty správné lidi, kteří se pro danou věc nejlíp hodí. Jenže o tom jsem s tebou mluvit nechtěla.“

„Posaď se.“

„Cože?“

„Sedni si.“ Vzal ji za ruku, ignoroval její ztuhlost a stáhl ji vedle sebe na lavičku. „Když už nedokážeš vypnout ani na chvíli mozek, ulev aspoň nohám.“

„Už ani nevím, kdy jsem měla hodinku volna jen pro sebe,“ povzdechla si Moira. „Vlastně ano. Naposled v Irsku, ve tvém domě. Moc mi chybějí chvíle ticha u knih.“

„To je ale potřeba. Dopřej si občas hodinku volna, jinak vyhoříš, a nebudeš nic platná ani sobě, ani ostatním.“

„Mám teď bohužel tolik práce, až mě z toho bolí ruce.“ Zadívala se na něj, položené v klíně, a znovu si povzdechla. „Ale už zase odbíhám. Jak to říká Blair? Kecy, kecy, kecy.“

To Ciana upřímně rozesmálo a Moira se k němu s úsměvem otočila.

„Myslím, že královnu jako ty Geall ještě neměl.“

Přestala se usmívat. „Tak to budeš mít pravdu. Už zítra se to totiž ukáže. Hned za prvního světla jdeme ke kameni.“

„Ach tak.“

„Pokud z něj vytáhnu meč, jako kdysi moje matka, nebo její otec a všichni ostatní králové před ní, Geall dostane takovouhle panovnici.“ Zadívala se přes keře směrem k bráně. „Geall asi nemá na vybranou. Ale já taky ne.“

„A přála by sis snad něco jiného?“

„Nevím, co bych si přála, a radši takhle ani neuvažuji. Chci to jenom mít za sebou. Pak budu prostě dělat, co je potřeba. Jen tohle jsem ti chtěla říct.“ Opět se na něj zadívala. „Doufala jsem, že najdeme způsob, jak to provést v noci.“

Zase má vážné, něžné oči, napadlo Ciana. „Takové ceremonie jsou teď mimo hradby zámku v noci moc nebezpečné.“

„To vím. A může tam přijít každý, kdo bude chtít. Kromě tebe,“ dodala. „Což mi je líto. Protože mám dojem, že náš kruh, naše šestice, by měla být při takové příležitosti pohromadě.“

Znovu se dotkla svého křížku. „Geall sice není tvoje země, to je mi jasné taky, ale tahle chvíle je pro budoucnost důležitá. Důležitější, než jsem si dřív myslela.“

Třaslavě se nadechla. „Oni zabili mého otce.“

„Co to říkáš?“

„Potřebuju chodit, nevydržím sedět.“ Zprudka vstala, promnula si náhle chladné paže a vydala se z nádvoří směrem do jedné ze zahrad.

„Nikommu jsem to neřekla. Ani tobě jsem nejdřív nechtěla. K čemu je to taky dobré, že? Stejně nemám důkaz, jen to prostě vím.“

„A jak to víš?“

Bylo snazší s ním mluvit i proto, že se choval věcně. „Řekl to jeden z těch vrahů mé matky, co jste sem přivezli. Ten, kterého jsem pak zabila na kolbišti.“ Zvedla na chvíli ruku, aby se trochu ovládla. „Než jsem to udělala, řekl totiž něco o mém otci, o způsobu, jak zemřel.“

„To tě chtěl jen znejistět, aby získal výhodu v souboji.“

„A podařilo se mu to. Ale i tak to vím, tady někde uvnitř.“ Zadívala se na Ciana a položila si ruku na srdce. „Věděla jsem to, jakmile jsem ho uviděla. Nejen moji matku, ale i otce. Lilith je nejspíš poslala právě proto, že kdysi, když jsem byla děcko, svůj úkol zvládli dobře.“

Šla dál se skloněnou hlavou a její korunka se leskla ve světle pochodní. „Mysleli si, že to udělal vzteklý medvěd. Můj otec a matčin mladší bratr se vydali na lov do hor. Strýc Riddock s nimi nejel, protože teta tehdy měla zrovna rodit. Já...“

Znovu se odmlčela a chvíli na dlažbě zněly jen jejich kroky. „Ti, co je našli, věřili, že to udělalo zvíře. A taky ano. Jenže chodilo po dvou, ne po čtyřech. Ona je poslala, aby otce zabili, a královna už nemohla mít další děti kromě mě.“

Moira se k Cianovi natočila a záře pochodně jí zbarvila tvář do ruda. „Možná už tehdy věděla, že budoucí vládce Geallu bude jedním z Kruhu šesti. Anebo bylo tehdy snazší zabít otce než mě, protože mě jako malé děcko dobře hlídali. Později za mnou sice mohla vrahy poslat taky, ale vybrala si radši moji matku.“

„Ti, co to udělali, už jsou mrtví.“

„To člověka moc neutěší, že ne?“ prohodila, ale pochopila, že právě o útěchu se Cian snažil. „Nevím, co přesně cítím, ale ona mi vzala oba rodiče. Udělala to, aby zabránila tomu, čemu se zabránit nedá. O Samhainu se na bojišti setkáme tak jako tak. Ať budu královnou nebo ne, postavím se jí. Zabíla je zbytečně.“

„A nic z toho, co bys udělala, by tomu nezabránilo.“

Ano, útěcha. Tohle prosté prohlášení přece jen jistou útěchu přineslo. „Kéž by to byla pravda. Ale už je mi jasné, že ať se stalo nebo nestalo cokoli, zítřek bude mnohem zásadnější pro další vývoj věcí. Ten, kdo vytáhne meč, povede tuhle válku ve jménu mých rodičů. Ona tomu nedokázala zabránit dřív, a nedokáže to ani teď.“

Moira ukázala nad sebe. „Vidíš ty vlajky? Se symboly draka a keltského uzlu? To jsou od samého počátku znaky země Geall. Ale než tohle skončí, nechám vyvěsit ještě jednu.“

Cian uvažoval, co za symbol by si mohla vybrat. Meč, kůl nebo šíp? A pak mu to došlo. Žádnou zbraň, žádný nástroj k zabíjení, ale symbol naděje a výdrže. „Slunce. Něco, co přináší světlo celému světu.“

Moiru to překvapilo i potěšilo a začala se usmívat. „Aye. Pochopil jsi, jak myslím a co potřebuju. Zlaté slunce na bílém poli na znamení světla a zítřku, za který bojujeme. Zlaté slunce v celé své slávě bude třetím symbolem Geallu. To mu chci přinést Lilith navzdory.“

Celá uzardělá si zhluboka vydechla. „Jsi dobrý posluchač. A já zas moc mluvím. Půjdeme dovnitř. Ostatní už se jistě scházejí na večeři.“

Cian se dotkl její paže a zastavil ji. „Dřív jsem si myslel, že bys nebyla dobrou královnou v době války. Snad je to jediná věc, v níž jsem se kdy tak spletl.“

„Jestli vytáhnu meč,“ prohodila, „tak ses spletl.“

Cestou zpět Ciana napadlo, že právě zvládli nejdelší konverzaci za poslední dva měsíce.

„Měla bys to říct ostatním. Myslím to, co víš o smrti tvého otce. Aby byl kruh pevný, neměli bychom mít žádná větší tajemství.“

„Máš asi pravdu, ano.“

Když ho vedla do hradu, držela hlavu vztyčenou a oči měla jasné.

2

Nemohla spát. Jak by se taky dalo usnout, když šlo nejspíš o poslední noc starého života. Pokud ráno vytáhne meč z kamenného pouzdra, stane se královnou a bude vládnout své zemi, na což ji od malička připravovali. Jenže ona by jako královna musela svou zem vést poprvé do války. Pokud ale meč nepozvedne, bude poslušně následovat jiného vůdce.

Mohly týdny výcviku někoho připravit na takovou tíhu odpovědnosti? Tohle byla tedy jednoznačně její poslední noc jako ženy nebo královny, kterou si přála být.

Od zítřejšího rána už nic nebude jako dřív.

Před matčinou nečekanou smrtí Moira věřila, že tohle osudné ráno je ještě daleko. Že má celé roky času v matčině milé společnosti, s jejími radami a útěchou, kdy může studovat, aby byla na novou roli připravená, aby si ji i zasloužila.

V podstatě dlouho věřila, že její matka povládně ještě celá desetiletí, a ona sama se mezitím provdá a role panovníka se ujme některé z jejích dětí. To všechno se však matčinou smrtí změnilo.

Ne, opravila se Moira v duchu. Změnilo se to mnohem dřív, už když byl zavražděn otec.

Anebo nezměnilo, jen se postupně otvíraly další stránky dávno napsané knihy.

Teď už se mohla jen modlit, aby byla obdařena stejnou moudrostí jako matka, a našla v sobě dost odvahy, aby dokázala nést korunu i meč.

Stála teď na cimbuří svého hradu pod temným nebem a srpkem měsíce. Až přijde úplněk, ocitne se spolu s ostatními na zcela jiném místě, daleko od domova, na nehostinném bojišti.

Sem nahoru vyšla proto, že dohlédla na loučemi osvětlené kolbiště, kde Cian, aby využil nočních hodin, cvičil muže a ženy, aby se dokázali bránit silnějšimu a rychlejšimu tvoru, než byl běžný člověk. Moira věděla, že je Cian bude dít, dokud nepadnou únavou. Stejně jako to dělal s jejich kruhem šesti každou noc předtím v Irsku.

Ne všichni ti lidé mu věřili, a někteří se ho vysloveně báli. I to mohlo být k něčemu dobré, protože z nich nechtěl dělat své přátele, ale bojovníky.

Vlastně se hodně zasloužil i o to, že ona sama už uměla dobře bojovat.

Moira už možná i chápala, proč se přidal na jejich stranu a chtěl zachránit lidstvo. Z části kvůli hrdosti, které měl víc než dost – nechtěl se poddat Lilith. Z části šlo jistě o loajalitu k bratrovi a zbytek měl asi něco společného s odvahou a jeho vnitřním bojem.

A věděla také, že tenhle vampýr city má. Dokázala si tedy dobře představit, jak se v něm musejí svářet po téměř tisícileté existenci, když ona sama sebe za pouhé dva měsíce krevprolévání téměř nepoznávala.

Ale jaké to je pro něj, po všem, co už zažil a udělal, co získal a ztratil? Věděl toho o světě, jeho radostech a strastech víc než kdokoli jiný... Ne, Moira netušila, jaké je vědět toho tolik, a přesto riskovat přežití.

Avšak za tohle riziko a čas, který Cian věnoval tréninku vojska, měl její respekt. Jeho tajemství, proč a jak co dělá, ji naopak fascinovalo.

Netušila, co si myslí on o ní. Ani v tu chvíli – v tu jedinou slabou chvíli, kdy ji políbil, to nevěděla. Jenže dostat se věci na kloub jí bylo vlastní.

Náhle zaslechla kroky, a když se otočila, uviděla přicházet Larkina.

„Měla bys být v posteli.“

„Jen bych zírala na strop. Tady je lepší výhled.“ Vzala ho za ruku – svého bratrána a dobrého přítele – a ihned ji to trochu utěšilo. „Proč ty nejsi ve své?“

„Šli jsme s Blair trochu vypomoci Cianovi.“ Stejně jako ona se zadívala dolů na cvičiště. „A všiml jsem si, že tu postáváš.“

„Dnes nejsem dobrá společnost ani sama pro sebe. Už bych to prostě chtěla mít za sebou, a pak se uvidí, co dál. Tady se mi o tom dobře dumá.“ Položila si hlavu na jeho rameno. „Aspoň zabiju trochu času.“

„Můžeme zajít dolů do salonu a já tě nechám vyhrát v šachu.“

„Necháš? No, slyšíte ho?“ Zadívala se mu do očí. Měl je zlatavě hnědé a s těžkými víčky, jako ona. Jeho úsměv nedokázal docela zakrýt, že o ni má starost. „Tos mě asi nechal vyhrát všechny ty stovky partií za všechna ta léta, ne?“

„Považoval jsem to za dobrý způsob, jak ti zvednout sebevědomí.“

Rozesmála se a štouchla ho. „Jsem dost sebevědomá na to, abych tě porazila v devíti případech z deseti.“

„Tak to by se mělo hned prověřit.“

„Ne.“ Zlehka ho políbila a odhrnula mu nazrzlé vlasy z tváře. „Ty půjdeš do postele a za svojí ženskou a nebudeš se mě pokoušet rozptylovat. Já zkusím, jestli mě ten nudný pohled na strop přece jen neukolébá.“

„Kdybys stála o společnost, stačí jen zaklepat.“

„Já vím, děkuji.“

Stejně tak dobře věděla, že do rána zůstane jenom sama se sebou a neusne.

Podle tradice se nechala hodinu před svítáním dvorními dámami obléknout. Nevzala si rudé šaty, i když jí je nutily jako odznak královské moci, protože se v té barvě necítila dob-

ře. Lépe jí slušely ty temně zelené, oblečené přes světlejší spodničku.

Se šperky souhlasila a nechala si na hrdlo připnout těžký náhrdelník z nazlátých citrínů, ale křížek sundat odmítla.

Vlasy se rozhodla nechat rozpuštěné a nezakryté; zatímco jí je ženy kartáčovaly, naslouchala jejich hovoru.

„Nedáte si přece jen něco k jídlu, Výchosti?“

To jí Ceara, jedna z komorných, opět nabízela medové koláčky. „Až potom,“ odpověděla Moira, „to už budu klidnější.“

Vstala, protože do komnaty vešla Glenna. Ihned se jí ulevilo. Šaty pro ni i Blair vybrala Moira sama a teď viděla, že šlo o správnou volbu. Jenže Glenna byla tak krásná, že by jí to slušelo v čemkoli.

Temně modrý samet však přece jen hezky podtrhoval její krémovou pleť a rudě zářící vlasy.

„Dnes se cítím sama trochu jako princezna,“ prohlásila Glenna. „Děkuji. Ovšem ty, drahá, jsi každým coulem královna.“

„Vážně?“ Moira se zadívala do zrcadla, ale viděla stále jen sebe. Pak se usmála na přicházející Blair. Pro tu vybrala šaty narudlé a pod ně zlatavou spodničku. „Tebe jsem v šatech ještě neviděla.“

„A tyhle jsou super,“ Blair se zadívala na přítelkyně, „jako z pohádky.“ A prohrábla si kratší černé vlasy.

„Takže ti to nevadí? Tradice v tomhle případě vyžaduje formálnější oblečení.“

„Já se ráda oblíkám jako holka, dokonce i do šatů, co jsou tak dlouho z módy.“ Blair si všimla koláčků a pro jeden se natáhla. „Jsi nervózní?“

„Děsně. Ráda bych si s dámami chvíli promluvila,“ obrátila se Moira ke služebným, a když odešly, dosedla ztěžka do křesla u krbu. „Už mě strojily přes hodinu, je to únavné.“

„Vypadáš báječně,“ Blair usedla na opěradlo, „ale nespala jsi.“

„Hlava se nedala uklidnit.“

„Tys nevyčila ten lektvar, co jsem ti dala,“ povzdechla si Glenna. „Na dnešek bys přece měla být odpočatá.“

„Potřebovala jsem přemýšlet. Obvykle se to tak sice nedělá, ale chtěla bych, abyste mě vy dvě a Larkin s Hoytem k tomu kameni doprovodili.“

„Copak to tak není domluvené?“ zeptala se Blair s plnou pusou.

„Šli byste v průvodu, to ano. Ale podle tradice musím jít já první a sama vepředu, za mnou jen moje rodina – strýc, teta, Larkin a další bratřenci a sestřenice. Za ty by se zařadili ostatní podle postavení a pozice. Já bych ale chtěla, abyste za mnou šli spolu s rodinou, protože už moje rodina jste. Dělán to pro sebe, a taky pro lidi z Geallu. Aby pochopili, jak vás беру. Jen Cian s námi bohužel nemůže.“

„Bylo by příliš velké riziko uspořádat obřad v noci,“ ozvala se Blair a položila jí ruku na rameno.

„Já vím. I když se náš kruh nesejde u kamene úplný, bude s námi Cian aspoň v myšlenkách.“ Moira se zvedla a zašla k oknu. „Už svítá,“ zašeptala.

Otočila se a za jejími zády dohasínaly hvězdy. „No uvidíme, co tenhle den přinese.“

Rodina a dvorní dámy už se shromáždily dole. Moira si od Dervil vzala plášť a zapnula jej sponou ve tvaru draka.

Když zvedla hlavu, spatřila přícházet Ciana. Napadlo ji, že se jen zastavil cestou do postele, ale potom si všimla, že nese plášť, který Glenna s Hoytem očarovali, aby ho chránil před slunečními paprsky.

Odpojila se od rodinné skupinky a došla k Cianovi. „Ty to chceš udělat?“

„Málokdy mám šanci projít se za svítání.“

I když to prohodila zlehka, Moira dobře věděla, co riskuje. „Jsem ti vděčná, že to chceš zkusit právě dnes.“

„Už je den,“ zavolal na ně Riddock. „Lidi čekají.“

Moira přikývla, podle zvyku si nasadila kapuci a vyšla do ranního světla.

Vzduch byl chladný a ranní mlha v bezvětří nehybná. Moira jí procházela sama přes nádvoří směrem k bráně a za ní následovala skupina jejích nejbližších. V tichu slyšela jen první hlasy ptáků.

Když míjela bránu a přešla po pěšině na louku tak plnou rosy, že se v ní brodila jako v řece, myslela na svou matku, která šla kdysi stejnou cestou, a na všechny ostatní před ní. Věděla, že se k průvodu postupně přidávají další lidé – řemeslníci, obchodníci, hudebníci, vojáci a matky s dětmi.

Nebe na obzoru růžovělo a mlha u jejích kotníků se stříbrně leskla.

Moira cítila vůni půdy a blízké řeky a začala stoupat do mírného vrchu, zatímco jí rosa smáčela lem šatů.

Kámen stál na vílím návrší, ukrytý ve stinném hájku. Poblíž byla posvátná studna, obrostlá žlutozeleným mechem. Na jaře by tam kvetlo plno oranžových denivek a orlíčků, ale květiny spaly a listí stromů se začínalo barvit podzimem.

Sám kámen s mečem byl široký a bílý: oltář, stojící na prastarém, šedém kamenném stolci. Skrže větve stromů sem pronikaly první paprsky slunce a odrážely se na stříbrné rukojeti meče ponořeného v kameni.

Moira si uvědomila, že má ruce jako z ledu.

Vzpomněla si znovu na pověst, již znala odjakživa – o tom, že meč stvořili bohové z blesku, mořské vody, země a vzduchu a Morrigan ho přinesla spolu s bílým kamenem na toto místo, zarazila meč do kamene po jílec a prstem do kamene vypálila nápis:

STVOŘENÝ RUKOU BOŽÍ,
UVOLNĚNÝ RUKOU SMRTELNOU,
JEŽ PAK S JEHO POMOCÍ
OVLÁDNE ZEMI GEALL.

Moira se zastavila pod kamenným stolcem a znovu si nápis přečetla. Pokud to tak bohové chtěli, bude to její ruka.

Otočila se, její plášť opsal v mokré trávě kruh, a vystoupila po kamenech až k tomu bílému.

Poprvé se rozhlédla. Uviděla stovky lidí, svých lidí: shromáždili se pod návrším a upírali na ni oči. Pokud meč vytáhne, za každého z nich bude mít odpovědnost. Její ledové ruce se mírně rozechvěly.

Pokusila se uklidnit, když očima přelétala po tvářích pod sebou a čekala na tři svaté muže, až se postaví za její záda.

Všimla si, že k vršku ještě spěchá pár dalších lidí, aby tu chvíli nezmeškali. Doufala, že bude mít klidný hlas, a tak počkala o něco déle. Zatím se zadívala na své nejbližší.

„Paní...“, ozval se jeden kněz.

„Ano, ještě moment.“

Pak si pomalu rozepnula sponu pláště a podala ho jednomu z mužů. Když pozvedla paže, široké rukávy se jí sesunuly pod lokty. Chlad na kůži necítila, naopak, přišel nával horkosti.

„Jsem služebnice Geallu,“ zvolala, „jsem i dítě bohů. A na tomto místě se podrobím vůli obou. Tělem, srdcem i duší.“

Učinila poslední krok směrem ke kameni s mečem.

Rozhostilo se hluboké ticho, jako by i povětrí zadrželo dech. Moira natáhla paže a sevřela prsty kolem stříbrné rukojeti.

Ach ano, pomyslela si, když ucítila horkost a kdesi v mysli zpěv toho meče, jistěže je můj. Vždycky byl.

Ocel škrábla o kámen, když Moira meč vytáhla a zvedla ho vzhůru k nebesům.

Slyšela lidi volat, některé i plakat. Tušila, že pár mužů pokleklo, ale ona upírala oči nahoru, k hrotu meče, který zasáhl světelný paprsek.

Vtom to světlo ucítila i v sobě, jako vlnu tepla, barvy a síly. Pak přišlo pálení na paži, jak jí tam bohové vtiskli znak keltského uzlu a královny Geallu. Moiru ovládla radost, vzrušení i pokorná úcta. Pohlédla dolů na svůj lid a uviděla Ciana.

Všichni ostatní jako by se na moment vytratili. Stál s tváří zakrytou kápí, ale jeho jasné modré oči se do ní vpíjely.

Jak je možné, že držím v rukou osud, a vidím jen jeho? napadlo Moiru. Jako by v Cianově pohledu a v jeho očích nahlédla ještě hlouběji do budoucnosti.

„Jsem služebnicí země Geall,“ promluvila, ale stále z něj nemohla spustit zrak. „Dítě bohů. Tento meč a vše, co má chránit, patří mně. Jsem Moira, královna válečnice. Povstaňte a vězte, že miluji vás i naši zem.“

Sama se nepohnula a stále držela ruku s mečem vzhůru, zatímco jí kněží nasazovali korunu.

Cian už poznal soustu magie, bílé i černé, ale ještě nikdy se mu kouzlo nezdálo takhle silné. Její tvář, zprvu takbledá, se docela rozzářila, když zvedla ruku s mečem. A její oči, na počátku vážné a zachmuřené, se náhle leskly jako ta čepel.

A pak jako by ho pohledem i probodla, když se na něj zadívala.

Stála tam, štíhlá a útlá, a přitom úchvatná jako Amazonka. Náhle tak mocná, silná a krásná.

A to, co se v něm v tu chvíli pohnulo, vůbec nebylo na místě.

Cian ustoupil a chtěl odejít. Hoyt mu však položil ruku na rameno.

„Musíš počkat na ni, na královnu.“

Cian povytáhl obočí. „Zapomínáš, že já žádným králům nepodléhám. A už jsem v tomhle zatraceném plášti příliš dlouho.“

Pohyboval se rychle. Chtěl se co nejdříve dostat ze světla a od pachu člověčiny. A hlavně od moci těch šedých očí. Potřeboval chladné, stinné místo. Potřeboval do ticha.

Ušel sotva pár desítek metrů, když ho dohonil Larkin. „Moira mě poslala, abych se zeptal, jestli nechceš odvézt.“

„To je dobré, ale děkuju.“

„Bylo to úžasné, co? A ona zářila jako... jako slunce. Vždycky jsem věděl, že to bude ona, ale vidět to na vlastní

oči je něco docela jiného. Byla z ní královna, jakmile se dotkla meče. Však jsi to viděl taky.“

„Jestli chce královnou zůstat a někomu vládnout, měla by ten meč začít používat.“

„Taky na to dojde. A už se přestaň mračit, Ciane. Dneska máme nárok na pár hodin radosti. Bude se slavit a hlavně hodovat.“ Larkin s úsměvem plácl Ciana do ramene. „Ona je možná královna, ale my všichni se dneska nabaštíme jako králové.“

„No, armáda přece funguje na proviant.“

„Vážně?“

„Aspoň to kdysi řekl jeden... ale to je fuk. Slavte a užívejte si, protože od zítřka by se měli všichni králové i poddaní zase připravovat na válku.“

„Mám dojem, že neděláme nic jiného. Ale to si nestěžuju,“ dodal rychle Larkin. „Spíš mě zlobí ty věčné přípravy. Rád bych se do toho už pustil.“

„Neužil sis snad poslední dobou dost řežeb?“

„Chci jim to vrátit za to, co udělali Blair. Ještě pořád se docela neuzdravila, je znát, že má bolesti, rychle se unaví.“ Larkin se náhle tvářil velmi vážně. „Ona se z toho sice rychle dostane, jenže já nemůžu jen tak zapomenout na to, co jí provedli.“

„Jít do války s nějakým osobním problémem může být nebezpečné.“

„Ale jdi. Vždy máme něco osobního k vyřešení, o čem by to jinak bylo? Nechceš snad tvrdit, že do toho z části nejdeš i proto, co ti ta čubka způsobila tím, že zabila Kinga?“

To se nedalo popřít, a tak Cian raději změnil téma. „A ty mě teď... jako doprovázíš domů, Larkine?“

„Tak nějak. Prý na tebe mám skočit a chránit tě vlastním tělem před světlem, kdyby kouzlo pláště přestávalo fungovat.“

„Super, pak vzplaneme jako pochodeň oba,“ prohodil Cian zlehka, ale ve skutečnosti se mu ulevilo, když došli do stínu stěn geallského hradu.

„Ještě tě mám požádat, jestli bys nezašel do rodinného salonu. Pokud tedy nejsi moc unavený. Posnídáme tam jen v našem kruhu a Moira by s tebou ráda pár minut mluvila.“

Ze všeho nejvíc si přála pár minut pouze pro sebe, aby si mohla vydechnout, ale teď byla v centru pozornosti všech. Cesta zpět byla jako vír barev a zvuků. Moira cítila tíhu meče v ruce i koruny na hlavě, zatímco se do kraje rozléhalo volání lidí oslavujících novou královnu.

„Musíš před ně předstoupit, ukázat se,“ promluvil strýc Riddock. „Z terasy na hradě, jak je zvykem.“

„Aye. Ale ne sama. Já vím, že se to tak nedělá,“ přerušila jeho námitky, „ale tohle je jiná doba. Můj kruh musí stát vedle mě.“ Zadívala se na Hoyta a Glennu, pak na Blair. „Lidi neuvidí jen královnu, ale i ty, kdo byli vybráni, aby vedli válku.“

„Jak řekneš, tak se stane,“ odpověděl Riddock a mírně se uklonil. „Ale dnes by měl být Geall osvobozen od stínu války.“

„Do Samhainu se toho stínu bohužel nezbavíme. Každý z Geallu musí vědět, že vládnu mečem a že jsem součástí kruhu šesti vyvolených.“

Když procházeli branou do hradu, Moira položila strýci ruku na paži. „Tvých rad si cením jako vždycky, a dnes budeme oslavovat. Vystoupím a promluvím, ale jako královna – válečnice, již jsem se dnes stala. Budu Geallu sloužit do posledního dechu a nezahanbím tě.“

Stáhl její ruku ze svého ramene a políbil ji. „Moje dobré děvče. Na tebe já budu vždycky jen hrdý. A od teď do posledního dechu jsem sluhou své královny.“

Když vstoupili do hradu, poddaní se shromáždili a poklekli. Moira je všechny znala jménem. Někteří tu pracovali v matčiných službách, ještě než Moira byla na světě. Přesto

to teď bylo jiné. Nevracela se totiž jako královská dcera, ale jako jejich paní a vládkyně.

„Vstaňte,“ oslovila je, „a vězte, že jsem za vaši službu a věrnost vděčná. Stejně tak si můžete být jistí mou věrností a službou Geallu, dokud tu budu královnou.“

Cestou vzhůru po schodech se rozhodla, že s lidmi později promluví s každým zvlášť. Považovala to za důležité.

Teď na ni čekala jiná povinnost.

V rodinném salonu už hořel v krbu oheň, místnost byla vyzdobena květinami ze zahrad a skleníků a stůl prostřený nejlepším stříbrem a křišťálem, jak čekal na přípitek královně v kruhu nejbližších.

Moira se nadechla a snažila se najít správná první slova pro své milované.

Vtom k ní přistoupila Glenna a jen tak ji objala a políbila na obě tváře. „Byla jsi úžasná. Zářila jsi.“

Moiřino napětí začalo ihned ustupovat. „Cítím se stejná, ale asi nejsem. Rozumíš?“

„Snažím se.“

„Dobrá práce.“ I Blair ji krátce stiskla v náruči. „Můžu se podívat?“

Jako správná bojovnice, pomyslela si Moira a podala jí meč.

„Je skvělý,“ zašeptala Blair. „Má pro tebe tu správnou váhu. Čekala jsem, že bude posetý drahokamy nebo tak něco. Je dobře, že není. A že je to opravdová zbraň a ne jen symbol.“

„Když jsem se ho dotkla, jako by mi rukojeť přímo padla do ruky. Jako by byla stvořená přímo pro mě.“

„Taky je,“ odpověděla Blair a vrátila meč. „Je jenom tvůj.“

Moira meč na chvíli odložila na stůl, aby se mohla obejmout i s Hoytem.

„Cítím z tebe hřejivou a stálou sílu,“ zašeptal jí do ucha. „Geall má štěstí na královnou.“

„Děkuji.“ Moira se nahlas rozesmála, protože se objevil Larkin, chytil ji do náruče a třikrát s ní zatočil dokola.

„No koukněte na ni, na Její Veličenstvo.“

„Děláš si legraci z mého postavení.“

„A vždycky budu. Jen z tebe ne, A STÓR.“

Když ji postavil na zem, obrátila se k Cianovi. „Díky, žes tam přišel. Moc to pro mě znamená.“

Neobjal ji, ani se jí jinak nedotkl, jen se mírně uklonil. „Taková chvíle se nedala zmeškat.“

„Chvíle pro mě o to důležitější, žes tam byl. Což se týká i ostatních,“ otočila se a chtěla pokračovat, když vtom k ní přiběhla maličká sestřenice. „Aideen.“ Vzala dítě do náruče a nechala se vlhce políbit. „Tobě to ale dneska sluší.“

„Sluší,“ opakovala holčička a dotkla se Moiřiny korunky. Pak se natočila a plaše se usmála na Ciana. „Sluší,“ řekla znovu.

„Ženská každým coulem,“ poznamenal Cian. Pak si všiml, jak se děvčátko zadívalo na přívěsek na jeho krku; sklonil se, aby se přívěsku mohlo dotknout.

Jakmile Aideen natáhla ruku, přihnala se k nim její matka Sinann. „Aideen, to ne!“

Sinann vzala dítě Moiře a přitiskla si je k tělu, změněnému dalším pokročilým těhotenstvím.

Uprostřed zděšeného ticha Moira pouze vydechla jméno své sestřenice.

„Děti mi nikdy moc nechutnaly, nebojte se,“ ozval se Cian chladně. „A jestli mě teď omluvíte...“

„Ciane.“ Moira vrhla na Sinann obviňující pohled a běžela za ním. „Ještě chvílku, prosím.“

„Už jsem si významných chvil užil dost. Chci jít spát.“

„Je mi to líto.“ Chytila ho za paži a držela ho pevně, dokud se neotočil. Jeho modré oči teď byly jako z kamene. „Sinann je prostá ženská. Promluvím s ní.“

„Kvůli mně se neobtěžuj.“

„Pane.“ To k nim přistoupila Sinann, ve tváři bílá jako křída. „Prosím za prominutí. Upřímně se omlouvám, že

jsem urazila váženého hosta naší královny. Slitujte se nad bláhovostí matky.“

Litovala té urážky, ale ne toho činu, uvědomil si, když si všiml, že děcko je na druhé straně místnosti v bezpečí otcovy náruče. „Omluva přijata,“ odpověděl a dál si jí nevíšim. „A jestli teď pustíte mou ruku, Veličenstvo...“

„Ještě jednu laskavost, prosím.“

„Není jich už nějak moc?“

„Jsem ti zavázaná, jistě. Ale musím ještě vystoupit na terase před lidmi. Potřebují vidět a slyšet svou královnu, a myslím, že i její nejbližší kruh. Jestli mi věnuješ ještě pár minut, budu ti moc vděčná.“

„Na tom zatraceným slunci...“

Zmohla se na úsměv, protože už věděla, že to pro ni udělá. „Nepotrvá to dlouho. Potom se schováš do samoty a soukromí a užiješ si toho, jak moc ti to závidím.“

„Tak honem, královno. Samota a klid je vážně můj sladký cíl.“

Moira je záměrně postavila vedle sebe – Larkina, kterého Geall ctil a miloval, na jednu a Ciana na druhou stranu. Jen tak mohli podle ní lidé pochopit, že je oba považuje za sobě rovné, a že jim oběma stejně důvěřuje.

Dav provolával slávu a skandoval její jméno. Volání ještě zesílilo, když znovu pozvedla posvátný meč. Ten pak, opět záměrně, podala Blair, aby ho během proslovu podržela. Chtěla ukázat, že žena, s níž se Larkin zasnoubil, je toho víc než hodná.

„Lide geallský!“ vykřikla, ale volání neustávalo. Sítilo a opadávalo ve vlnách, dokud nepřistoupila ke kamennému zábradlí.

„Lide geallský, přicházím k vám jako královna, občan i ochránkyně. Stojím na místě, kde přede mnou stanula má matka a její předchůdci už od samého počátku. Stojím tu ale

taky jako součást kruhu, který byl zvolen bohy. Nejen kruhu vládců Geallu, ale kruhu válečníků.“

Rozpřáhla paže a ukázala na pěťici svých přátel. „Tohle jsou oni. A já vás žádám, abyste jim prokazovali úctu a věrnost, a důvěřovali jim stejně jako mně.“

Musela se na chvíli odmlčet, než se výkřiky a volání opět uklidnily. „Dnes na naši zemi svítí slunce. Ale nebude to tak vždy. Náš nepřítel touží po temnotě. Ale my budeme bojovat a porazíme ho. Dnes je čas slavit a radovat se, od zítřka se budeme opět připravovat k boji. Musí tak učinit každý z vás, kdo unese zbraň. Pak spolu potáhneme do Ciunas. Staneme v údolí Ticha, silní a připravení, zaplavíme ho světlem a utopíme v něm ty, co nás chtějí zahubit.“

Natáhla se pro svůj meč a znovu ho pozvedla. „Tato zbraň nebude jako dřív jen tiše odpočívát, ne za mé vlády. V mé ruce zazpívá a zahoří v boji za Geall, za vás všechny, ale i za celý svět.“

Zvedla se strhující souhlasná vlna hlasů.

Vtom do ní pronikly ostré výkřiky a vzduchem proletěl šíp.

Než Moira stihla zareagovat, Cian ji strhl na zem. Ve zmatku a křiku zaslechla jen jeho tiché klení a na ruce ucítila jeho krev.

„Bože! Zasáhli tě!“

„Minuli srdce.“ Mluvil skrze zuby. Když se odtáhl a posadil se, tvář měl zkřivenou bolestí.

Pak se natáhl, aby si šíp vytrhl z boku, ale to už si k němu dřepala Glenna. „Ukaž mi to.“

„Minuli srdce,“ opakoval, popadl šíp a škulbl za něj. „Zatracená mrcha,“ ulevil si.

„Dovnitř,“ poručila Glenna. „Odneste ho.“

„Moment.“ Moira chytila Ciana za rameno, třebaže se viditelně chvěla. „Dokážeš vstát?“

„Jistěže. Za co mě máš?“

„Tak se jim, prosím, ukaž.“ Volnou rukou se zlehka dotkla jeho tváře. „Ukaž jim, kdo jsme. Prosím.“

Když ho vzala za ruku a propletla si s ním prsty, uviděla, jak se v jeho pohledu cosi pohnulo, a vpustila odraz toho momentu do svého srdce.

Vzápětí to bylo pryč a Cian netrpělivě promluvil: „Nech mě aspoň vydechnout.“

Vstala tedy a zadívala se pod balkon. Dole vypuklo peklo. Vypadalo to, že dav se pokouší lynčovat muže, který na ni vystřelil.

„Dost!“ vykřikla co nejsilněji. „Nechte toho. Stráže, dovedte toho člověka do velkého sálu. Lide geallský! Vidíte, že ani za bílého dne nejsme v bezpečí před temnotou. Ale my ji porazíme!“ Vzala Ciana za ruku a zvedla ji vysoko spolu se svojí. „Porazíme, protože existují hrdinové, kteří nasazují svůj život pro jiné!“

Položila Cianovi ruku na bok, až sebou cukl, a pak lidem ukázala zkrvavenou dlaň. „Prolévá pro nás svoji krev. A z moci této krve, kterou jsi věnoval mně a nám všem, tě pasují, sire Ciane, na lorda z Oiche!“

„Ach, prokristapána,“ zamumlal Cian.

„Buď zticha,“ sykla Moira s ledovým klidem a očima hypnotizovala dav.

3

„Útočník je vampýr jen napůl,“ oznámila Blair, když se vrátila zpět do salonu. „Má na těle mnoho zhojených kousanců. Dav se na něm dost vyřádil,“ dodala, „ale obyčejný smrtelník by takový výprask rozhodně nepřežil. Ani tenhle se teď necítí moc dobře.“

„Necháme ho ošetřit, až si s ním promluvíme. Nejdřív to potřebuje Cian.“

Blair se zadívala přes Moirino rameno k místu, kde Glenna ovazovala Cianovi trup. „Jak je na tom?“

„Vzteká se a nespolupracuje, tak bych řekla, že docela dobře.“

„Měli bychom být všichni vděční za jeho super reflexy. I tys to zvládla dobře.“ Blair si Moiru prohlédla, „Zachovala jsi klid a udržela lidi pod kontrolou. Dost perný první den, že? Ovšem s přehledem zvládnutý pokus o atentát.“

„Jakýpak přehled, když jsem nepomyslela na útok za bílého dne. Nebo na to, že ne všichni služebníci Lilith potřebují pozvání a tmu.“ Moira si vzpomněla na moment, kdy jí po ruce stékala Cianova horká krev. „Tuhle chybu už nesmím udělat.“

„Nikdo z nás. Teď ale musíme dostat informace z toho mizery, co sem poslala. Jenže jak? On buď nechce nebo neumí mluvit ani anglicky, ani irsky.“

„Je snad němý?“

„Ne ne, mluví dost. Jen mu nikdo nerozumí. Zní to jako nějaký východoevropský jazyk. Možná čeština.“

„Ach tak.“ Moira se ohlédla po Cianovi. Byl svlečený do půl těla, trup mu teď zčásti zakrýval obvaz, tvářil se našťvaně a popíjel cosi z poháru. Nejspíš krev. I když neměl nejlepší náladu, Moira věděla, že ho musí požádat o další laskavost.

„Vydrž chvíli,“ oslovila potichu Blair. Pak přešla k Cianovi a pokusila se zvládnout blesky z jeho očí s klidným výrazem. „Je ještě něco, co pro tebe můžeme udělat, aby ses cítil líp?“

„Ticho, klid a soukromí.“

Přestože každé slovo znělo jako šlehnutí biče, promluvila na něj co nejpříjemněji. „Je mi líto, ale tyhle tři položky zrovna nejsou na skladě. Nechám je pro tebe ale brzy objednat.“

„Moc vtípné,“ zavrčel.

„Já vím. Máme potíž s tím mužem, jehož šíp jsi zachytil. Mluví cizí řečí. Tvůj bratr se kdysi zmínil, že ovládáš hodně jazyků.“

Cian se dlouze napil, přitom ji schválně probodával očima. „Nestačí, že jsem zachytil šíp? Ještě mám vyslyšet tvého atentátníka?“

„Budu ti vděčná, když se pokusíš, nebo budeš aspoň tlumočit. Samozřejmě, pokud mu budeš rozumět. Ale možná přece jen existuje něco, co neumíš, a nemůžeš mi být nijak užitečný.“

„Teď jsi drzá,“ reagoval pobaveně.

„Oko za oko.“

„Tak dobře, dobře. Glenno, prosím, přestaň kolem mě už panáčkovat.“

„Ztratil jsi přece dost krve,“ ozvala se Glenno, ale Cian jen pozvedl pohárek výš.

„A rychle ji doplňuju, ne?“ S bolestnou grimasou vstal. „Krucí, potřebuju aspoň zatracenou košili.“

„Blair,“ řekla Moira co nejklidněji, „mohla bys mu sehnat zatracenou košili, prosím?“

„Hned.“

„Už mi docela běžně zachraňuješ život, díky,“ dodala potom Moira směrem k Cianovi.

„Vypadá to tak. A mám chuť se na to vykašlat.“

„Ani se ti nedivím.“

„Tady máš, šampione.“ Blair přispěchala s čistou bílou košilí. „Myslím, že ten chlap je Čech. Nebo možná Bulhar. Mluvíš některým z těch jazyků?“

„Náhodou jo.“

Když vešli do velkého sálu, spatřili zbitého, krvácejícího útočníka v řetězech a bedlivě strážného. Stráž tvořil i Hoyt s Larkinem. Jakmile Hoyt uviděl bratra, přistoupil k němu.

„Už je ti líp?“

„Půjde to. Rozhodně mě těší, že on vypadá hůř než já. Odvolej ty stráž, Moiro. Ten nikam neuteče.“

„Ustupte. Teď si s ním promluví sir Cian.“

„Sir Cian, proboha...“ zavrčel Cian šeptem, ale zamířil k vězni.

Nejdřív ho několikrát obešel a prohlédl si ho. Spíš drobný člověk, oblečený do jakési pastevecké haleny. Na jedno oko kvůli otoku neviděl, druhé mu modralo a černalo. Přišel taky o pár zubů.

Cian na něj vyštěkl jakýsi povel v češtině. Muž sebou překvapeně škubl a zakoulel méně oteklým okem. Neřekl ale nic.

„Tomu jsi tedy rozuměl,“ pokračoval Cian stejným jazykem. „Ptal jsem se, jestli s tebou přišel někdo další. Znovu se ptát nebudu.“

Když se odpovědi nedočkal, zaútočil už silou: přirazil vězně ke zdi i se židlí, k níž byl přivázaný.

„Každá půlminuta ticha ti přinese novou bolest.“

„Já se bolesti nebojím.“

„Ale brzo začneš.“ Cian trhl židlí i mužem nahoru tak, aby se mu musel dívat přímo do očí. „Víš, kdo jsem?“

„Vím, co jsi,“ ušklíbl se člověk zkrvavenými ústy. „Zrádce.“

„To je jeden pohled na věc. Pro tebe to ale znamená, že ti můžu způsobit bolest, jakou si neumíš představit. Dokážu

tě udržet při životě celé dny, nebo týdny, když na to přijde. V neustálé agonii.“ Cian ztišil hlas. „A užiju si to. Takže od začátku...“

Už svou otázku neopakoval, přesně jak slíbil.

„Hodila by se mi myslím lžice,“ prohodil zlehka. „To levé oko vypadá bolavě, vybereme ti ho radši z jamky. Jasně že to jde i rukou, ale umazal bych si prsty,“ pokračoval, zatímco chlap oteklým okem koulel.

„Dělej, co je libo,“ vyštěkl pak a už se viditelně chvěl. „Já svou královnu nikdy nezdám.“

„Kecy.“ Podle třasu a pocení Cian poznal, že tenhle typ nedá moc práce. „Ty ji nejen zradíš, ale ještě nám u toho rád zatancuješ. Tak radši k věci. Máme dost jiné práce, ne?“

Když se Cian rychle pohnul, chlap trhl hlavou. Ale místo místo očekávané rány do tváře ho Cian chytil za přirození. Pak mačkal, dokud sál doslova nezahltl bolestný řev.

„Nikdo jiný tu není! Jen já! Přišel jsem sám!“

„Určitě?“ Cian ještě zesílil tlak. „Protože jestli lžeš, začnu ti tenhle kousek masa odřezávat pěkně po centimetrech.“

„Poslala jen mě.“ Už plakal, slzy a hleny z nosu mu stékaly po obličejí. „Jen mě.“

Cian mírně povolil. „Proč?“

V odpověď se ozývaly jen přerývané vzlyky, a tak Cian opět zesílil stisk. „Proč?“

„Jeden spíš nepozorovaně proklouzne dovnitř.“

„To dává jistý smysl. Na chvíli jsi zachráněný.“ Cian si zasedl pro židli a sedl si na ni obkročmo naproti vězni. Promluvil na něj zlehka, i když chlap stále naříkal. „Takhle je to lepší, ne? Civilizovanější. Až skončíme, někdo tě ošetří.“

„Chci vodu.“

„To je mi jasné. Dostaneš ji. Potom. Ale teď si promluvíme ještě o Lilith.“

Zabralo to třicet minut a další dva mučivé výstupy, než Cian zjistil všechno, co mu ten člověk nejspíš mohl říct.

Ten, co se chtěl stát vrahem, se teď zajíkal pláčem. Možná kvůli bolesti, nebo spíš úlevou, že už je konec.

„Čím jsi byl předtím, než tě proměnila?“

„Učitelem.“

„Měl jsi ženu a děti?“

„Ty byly dobré tak k jídlu. Byl jsem chudý a slabý. Královna ve mně viděla víc. Dala mi sílu a nový smysl života. A až vás dostane, tebe a tvoje poskoky, dá mi štědrou odměnu. Krásný dům, ženské, peníze a moc.“

„Tohle všechno ti teda slíbila?“

„A ještě mnohem víc. A tys mi slíbil vodu.“

„To je pravda. Ale dovol, abych ti o Lilith něco řekl.“ Cian obešel muže, na jehož jméno se nikdy nezeptal, a sklonil se k jeho uchu. „Ona lže. A já taky.“

Pak spojil ruce na jeho hlavě a jedním prudkým pohybem mu zlomil vaz.

„Cos to udělal?“ vykřikla šokovaná Moira a přiběhla k nim. „Cos to provedl?“

„Co bylo potřeba. Poslala jen jeho – pro tentokrát. A jestli jsi tak přecitlivělá, nech ho odnést, a já ti zatím všechno řeknu.“

„Neměl jsi na to právo. Žádné právo.“ Zvedal se jí žaludek, jako po celou dobu toho mučivého výslechu. „Vždyť jsi ho sprostě zavraždil. V čem jsi jiný než on, když jsi ho zabil bez soudu a bez rozsudku?“

„V čem?“ Cian jen chladně povytáhl obočí. „On byl ještě napůl člověk.“

„To pro tebe tak málo znamená? Život? To je tak málo?“

„Právě naopak.“

„Moira, on má pravdu.“ Blair se postavila mezi ně. „Muselo to tak být.“

„Jak to můžeš říct?“

„Protože bych udělala to samé. Byl to Lilithin pes, a kdyby utekl, zkusil by to znova. A zabíjel by o sto šest.“

„Ale válečný zajatec...“, začala Moira.

„Tahle válka nemá zajatce,“ přerušila ji Blair. „Na žádné straně. Kdybys ho nechala zavřít, ubírala bys nám síly, které by ho musely strážit. Šlo o vraha a špeha, a napůl člověk to už nebyl. Nikdy už se nemohl chovat lidsky. Kdyby šlo o vampýra, neváhala bys ani minutu a probodla ho kůlem. Tohle není jiné.“

Je. Vampýři se mění v prach a nenechávají po sobě ztýraná, mrtvá těla, pomyslela si Moira.

Otočila se k jednomu ze strážných. „Tynane. Nech ho odnést a pochovat.“

„Jistě, Veličenstvo.“

Všimla si jeho pohledu směrem k Cianovi a obdivného uznání.

„Vrátíme se do salonu,“ hlesla. „Nikdo z nás ještě nejedl. U jídla nám povíš, cos... zjistil.“

„Osamělý střelec,“ řekl Cian a marně toužil po kávě.

„To dává smysl,“ poznamenala Blair a nabrala si plný talířek vajec a smažené slaniny.

„Proč?“ zeptala se Moira.

„No, protože sice mají nějaké polovampýry vycvičené k boji,“ odpověděla Blair, „pár jsme jich s Larkinem v jeskyni viděli, ale moc jich není. Ono totiž dá hodně práce je trénovat a hlavně uhlídat, aby byli stále v transu.“

„A když se z transu dostanou?“

„Většinou zešílí,“ řekla Blair. „Totálně se sesypou. Slyšela jsem různé historky o tom, jak si takový vampýří sluha pokusil uhryznout vlastní ruku, aby se dostal zpátky ke svojí paní stvořitelce.“

„Byl tedy odsouzený od samého počátku,“ prohodila tiše Moira.

„Od chvíle, kdy na něj Lilith vztáhla ruku, ano. Podle mě mělo dnes jít o rychlý pokus, sebevražednou misi. Proč plýtvat silami? Když to vyjde, víc jak jednoho nepotřebuješ.“

„Jeden člověk, jeden šíp, no ano,“ přemítala Moira. „Kdyby měl víc štěstí, podařilo by se mu rozbít náš kruh. Geall by byl zase bez vůdce, a to by jim dost pomohlo.“

„Přesně tak.“

„Ale proč čekal, až se vrátíme na hrad? Proč to nezkusil už u kamene?“

„Nedostal se tam nejspíš včas,“ prohodil Cian. „Neodhadl dobře, jak dlouho půjde, a dorazil pozdě. Cestou domů jsi byla obklopená lidmi, a tak se radši ztratil v davu a počkal si, jak se říká.“

„Najez se taky konečně,“ promluvil Hoyt a sám Moirě naservíroval jídlo na talíř. „Takže Lilith musela vědět, že se půjde ke kameni dneska.“

„Ta má uši všude,“ přikývl Cian. „Jestli ale chtěla někoho vyslat, aby narušil slavnostní ceremoniál, ještě před soubojem Blair a Lory, to není jasné. Protože až to, jak Lora dopadla, Lilith rozčílilo. Podle našeho mrtvého střelce byla přímo nepřičetná,“ dodal. „Jak už jsem říkal dřív, její vztah s Lorou je sice složitý a podivný, ale taky hluboký. Úkol tomu střelci zadala, ještě když byla vzteky bez sebe. Navíc ho poslala na rychlém koni, přestože jich mají poměrně málo.“

„A jak se vlastně má naše francouzská pusinka?“ zeptala se Blair.

„Když střelec odjížděl, byla zjizvená a ječela. Její ošetřování si vzala na starost sama Lilith.“

„Důležitější se mi zdá,“ přerušil je Hoyt, „kde teď Lora a ostatní jsou?“

„Náš informátor byl v tomhle směru dost nepozorný nebo hloupý. Dostal jsem z něj jen, že si Lilith zřídila základnu pár mil od hlavního bojiště. Popsal to jako malou usedlost na větší farmě. Několik domků a velký kamenný, kde asi bydlel nějaký šlechtic. Teď se tam usadila sama Lilith.“

„Ballycloon.“ Larkin se zadíval na Moiru a všiml si, že zbledla a oči měla temnější. „To musí být bude Ballycloon a O’Neillova půda. To je ta rodina, které jsme pomáhali, když

jsme kontrolovali pasti a Blair se utkala s Lorou. Pocházeli od Drombegu, což je kousek od Ballycloonu. Chtěli jsme jít ještě dál na východ a zkontrolovat poslední past, jenže...“

„Jenže jsem se nechala nachytat sama,“ dokončila větu Blair. „A je to vlastně lepší. Protože kdybychom došli až k její základně, mohli jsme narazit na mnohem větší přesilu.“

„A bylo by po vás,“ přidal se Cian. „Protože Lilith sem dorazila o den dřív, než jste mysleli.“

„Tou dobou mohli být na tom statku ještě lidé,“ posmutněl Larkin. „Ani o O’Neillových nic nevíme. Kolik jich asi...?“

„To se těžko zjistí,“ uzavřela Blair.

„Vy dva se Cianem jste chtěli, abychom včas vyklidili a třeba nechali spálit všechny budovy v okolí bojiště, aby se tam Lilith nemohla ukrýt. Dřív jsem myslela, že je to krutý nesmysl, ale teď...“ uvažovala Moira. „No, už nic nezměníme. A stejně bych jim domy nespálila,“ opravila se. „Možná by nám to pomohlo, ale zničit lidem domov je jako vzít jim srdce, které potřebují, aby mohli bojovat. Takhle to taky zvládneme.“

Na jídlo na talíři neměla chuť, a tak si vzala aspoň hrnek s čajem, aby si ohřála ruce. „Vy dva se Cianem se vyznáte ve strategii, Glenna s Hoytem v kouzlech, ale my s Larkinem známe tuhle zemi a lidi. Zlomili bychom tím jejich srdce i ducha.“

„Vampýři taky spálí všechno, co se jim nebude hodit,“ řekl Cian.

„Já vím, jenže ne naší rukou. To je dost důležité. Takže možná víme, kde jsou... Víme taky, kolik jich je?“

„Ten chlap tvrdil, že spousta, ale myslím, že lhal a nic přesného nevěděl,“ odpověděl Cian. „Lilith sice smrtelníky využívá, ale do vnitřního kruhu je nepustí a nic důvěrného jim nesvěřuje. Jsou hlavně jídlo, sluhové nebo zábava.“

„Myslím, že bychom se tam mohli zkusit podívat my dva,“ ozvala se Glenna. „Pokud známe přibližnou oblast, je zamě-

řovací kouzlo možné. Třeba o jejich počtu a arzenálu něco zjistíme. Larkin už podle zbraní, co viděl v jeskyni, odhadoval, že jich je tisíc nebo něco víc.“

„Podíváme se tam,“ souhlasil Hoyt a vzal Glennu za ruku. „Ale Cian se asi snažil říct, že na počtu nezáleží. Nakonec jich bude jistě mnohem víc, protože Lilith, na rozdíl od nás, měla desítky, možná stovky let, aby si tuhle bitvu naplánovala.“

„A stejně vyhraje my.“

Cian povytáhl obočí a zadíval se na Moiru. „Protože my jsme ti dobří a oni zlí?“

„Ne. Takhle jednoduché není nic. Ty jsi toho důkazem. Nejsi ani jako oni, ani jako my, ale něco úplně jiného. Zvítězíme, protože budeme chytřejší a silnější. A taky proto, že ona nemá po svém boku nic takového jako je naše šestice.“

Moira se obrátila k Hoytovi. „Ty jsi byl první z kruhu, ty jsi nás všechny svedl dohromady.“

„Tak to řekla bohyně Morrigan.“

„Ano, je to osud nebo vůle bohů,“ souhlasila Moira, „ale tys s tímhle úkolem začal. Věřil jsi, že bude mít smysl a že bude mocný. Já tomu věřím taky. Vládnu sice Geallu, ale téhle skupině ne.“

„Ani já ne.“

„Ne, nikdo z nás. Ale musíme vystupovat jako jeden, i přes všechny naše rozdíly. Hledat u druhých, čeho se nám nedostává. Já třeba nejsem zdaleka nejlepší v boji a kouzel taky moc nezvládnu. Nemám mimořádné schopnosti jako Larkin a nejsem chladnokrevný zabiják. Zase můžu nabídnout autoritu v téhle zemi a nějaké ty znalosti.“

„A mnohem víc,“ dodala Glenna, „ještě mnohem víc.“

„Bude to víc, až všechno zařídím. Ale teď už musím jít.“ Moira vstala. „Chci se co nejdřív vrátit k práci.“

„Opravdu královské chování,“ prohodila Blair, když Moira odešla.

„A spousta tíživé odpovědnosti k tomu,“ dodala Glenna a pak se obrátila k Hoytovi. „A co my?“

„Nejdřív se tedy zkusíme podívat do tábora nepřítele,“ odpověděl. „A taky bych zkusil oheň. Očarovat co nejvíc nových zbraní.“

„Některým novým vojákům je zbraň nebezpečná sama o sobě,“ poznamenala Blair, „natož ohnivá.“

„To je pravda,“ zamyslel se Hoyt, „musíme tedy nejspíš rozhodnout, komu takovou zbraň svěřit. Měli bychom taky vyslat posádku co nejbliž k táboru Lilith, a najít tam pro ně dobrý úkryt pro noční hodiny.“

„Nějaké domky a chaty tam jistě jsou,“ odpověděl Larkin. „Něco se dá i narychlo postavit. A vím tam taky o jednom hostinci.“

„Tak se na to podíváme, ne?“ Blair odstrčila talíř. „Vy s Glennou vaším způsobem, my si tam můžeme zaletět. Co, Larkine, cítíš se dnes na draka?“

„Jasně,“ usmál se, „zvlášť pokud na mě jedeš ty.“

„Zase myslí na sex. Nemožnej chlap.“

„Když jsme u toho,“ ucedil Cian mezi zuby, „já jdu aspoň do postele.“

Hoyt stiskl Glenně paži. „Ještě moment,“ řekl a vyběhl za bratrem. „Potřebuju s tebou mluvit.“

Cian po něm šlehl pohledem. „Dneska už jsem toho namluvil dost.“

„Ještě něco málo vydržíš. Můj pokoj je blíž. Potřebujeme soukromí.“

„Nejspíš bys za mnou jinak šel do mého a otravoval, dokud bych ti nevytrhl jazyk...“

Na chodbě kolem nich procházeli sloužící, nejspíš připravovali vše na hostinu. Cian si možná i kvůli Hoytově zmínce o ohni vzpomněl na Nera.

Než vešli do pokoje, Hoyt bratra na prahu zarazil. „Slunce,“ varoval a běžel zatáhnout těžké závěsy.